

על קצה המזלג

ליסוע או לא ליסוע? זו השאלה שהתלבטנו בה חודש שעבר, לפני שהגענו ללוס-אנג'לס. לעזוב פה כל-כך הרבה פעילות ועיסוקים ועניינים או לא.

בדיעבד התשובה: ליסוע, ועוד איך ליסוע.

הצמא הגדול של האנשים 'לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דבר ה'" וההתחזקות הגדולה, פשוט לא מותירים מקום לספיקות.

אנשים שואלים, אנשים מבולבלים, הזעזוע הכלכלי עשה בהחלט את שלו, פתח את הלבבות, פתח סימני שאלה. והתשובות נפלו על לב שומע, רווקים ורווקות, משפחות עם ילדים ומי לא החליטו פשוט לקיים 'קבץ נפוצות קוויך' לפני הגאולה, ולחזור לארץ. להפרד מחיי החומר למען תכלית רוחנית ונצחית.

הרבה הצטרפו ל'אומה', האירגון שהקים מו"ר הר' הגאון הר' מרדכי שיינברגר שליט"א למען אחדות האומה ולמען ביטול הגזירות הקשות המרחפות מעל עם ישראל. אתם גם, כמובן, מוזמנים להתעניין ולהרשם.

הרבה רכשו דיסקים להתחזקות, והרבה נרשמו לשבתון שהתקיים שם. השבתון היה מפוצץ אנשים. 'חוץ מכמה שעות לישון בלילה, אומר הר' יובל, 'כל השבת היתה רצופה לימוד ופעילות, הלימוד היה מתחיל לפנות בוקר וממשיך ממש רצוף. למעשה, כל יום, לא רק בשבת, היו באים לפנות שני מניינים של גברים ללימוד לפנות בוקר'. ההרגשה היתה עילאית, והפרידה היתה קשה. כמה רווקים החליטו שהם לא נפרדים אלא הם פשוט אורזים מזוודות ועוברים ל'אור הגנוז' להתקבל פה כמתנדבים. כן ירבו חברה כמותם.

השידור ברשת ב' המשיך גם כשהיינו בלוס-אנג'לס, רשת ב' לא ויתרו והתקשרו לשם, מסתבר שלא רק גלי צה"ל משדרים מהשטח...

לקראת חודש אדר, הבא עלינו לטובה, אנחנו מאחלים לכל בית ישראל ולכל התורמים - חג פורים שמח ושנזכה למחות את זכר עמלק במהרה בימינו. אמן.

פורים

יש שש זכירות שכל יהודי מצווה לזכור בכל יום, אחת מהן היא: "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים, אשר קרץ בדרך, ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עייף ויגע ולא ירא אלהים. והיה בהניח ה' אלקיך לך מכל איבך מסביב בארץ אשר ה' אלקיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, לא תשכח".

מי זה עמלק?

הרב הגאון, הר' מרדכי שיינברגר שליט"א, אומר שעמלק זה כל מי שעושה מסירות נפש כדי להרוג יהודי. כל מי שנושא את דגל ה' בעולם עמלק רוצה להשמיד אותו.

המון היה מבני בניו של אגג מלך עמלק. המון רצה להשמיד את כל ישראל טף ונשים ביום אחד. גם הנאצי, ימ"ש, רצה להשמיד את כל היהודים באשר הם, גם הוא ועמו היו עמלקים. דיוויזיות שלמות הוא הסיט, בזמן מלחמה, כדי שיבדקו אם לא נשאר איזה יהודי זקן שלא רצחו באיזה כפר או איזה נער שלא ברח לאיזה יער. הוא אף אמר זאת בפה מלא – כל המלחמה זה בינינו לבין היהודים, כל השאר זה אחיזת עיניים. מה שאנחנו לא זוכרים בעצמינו באים אויבינו ומזכירים לנו.

"כל המלחמה זה בינינו לבין היהודים, כל השאר זה אחיזת עיניים".

יש הרבה מציאויות בעולם, הרבה התרחשויות, הרבה דברים קורים, ההיסטוריה מתגלגלת בשצף קצף. אימפריות קמות ונופלות, עמים נכבשים וכובשים, העולם משתנה ומתרחב, מגיעים כבר מעבר לגלקסיה – כל זה, מזכירים לנו אויבינו, זה רק אחיזת עיניים, רק הסוואה, לתוכן הפנימי של הדברים, המלחמה בינינו לבין עמלק. היהודי נושא דגל ועמלק נושא דגל אבל אין שני הדגלים הללו יכולים להתקיים ביחד.

היהודי נושא את דגל האמונה. האמונה בבורא עולם, האמונה בתכלית, האמונה בהשגחה פרטית, האמונה בביאת המשיח, בתורה, בתחיית המתים,

עמלק, אומרים לנו חז"ל, גימטריא ספק. עמלק זה היפך האמונה – הכל מקרה. הוא מכניס ספיקות באמונה. "אשר קרך בדרך", מקרר את היהודי מעבודת ה'. "ויזנב בך את כל הנחשלים אחריו", תחילה הוא מכניס ביהודי ספיקות והופך אותו למזנב אחרי אלקים, בהמשך הוא כבר לא ירא אלקים בכלל - ואז הוא מתנפל והורג.

עמלק זה דגל האפיקורסיות, דגל הכפירה – אין השגחה, אין אלקים, הכל מקרה, אני ועוצם ידי. מי גידל שיטה זו? "והמלך גדל את המון" – מלכו של עולם, הקב"ה, הוא שנתן גדולה ושליטה להסתר פנים הזה (מגילת אסתר), להסתר ההשגחה. מכיוון שישראל נהנו מסעודתו של אחשוורוש, כלומר, כבר נמשכו אחר שיטה זו, גרמו במעשיהם להתגברות עמלק, ועלית המון לגדולה, ואז הקב"ה הגדיל את ההסתרה כדי להגדיל ולברר את הבחירה. כי בדקויות הבחירה לפעמים לא ברורה, וככל שהניגודיות בין האור לחושך יותר גדולה, כך הבחירה יותר ברורה. בבחינת מה שאמר אברהם ללוט "אם השמאל ואימנה ואם הימין ואשמאילה", שיהיה ברור שאנחנו לא ביחד, לא אותה שיטה, לא אותו עניין, נעשה הפרדה והבדלה בינינו. ועל זה אנחנו מברכים 'המבדיל בין קודש לחול, בין אור לחושך'. שבזה שהקב"ה מגדיל לפעמים את שליטת הסטרא, מברר לעינינו את ההבדל בין קודש לחול ובין אור לחושך.

"כל עבדי המלך כורעים ומשתווים להמון... ומרדכי לא יכרע ולא ישתחוה... כי הגיד להם אשר הוא יהודי" משום שמרדכי הוא היחיד שנשא את דגל היהודי הוא דגל האמונה, ולא נכנע לשיטת עמלק שהיא שיטת השכל – מה שאני רואה, ומבין ומשיג – זה קיים, מה שלא לא. אמונה לא מתחשבת בדעת, בהשגה, בהבנה. האמונה שמה מול עיניה את משפטי ה', את רצונו וציוויו כפי שנמסר ביד עבדיו וחכמיו ומקיימת אותם בין אם היא מבינה את טעמם ובין אם לאו.

ועל זה "העיר שושן נבוכה", כי כבר מסעודת אחשוורוש נמשכו אחרי ה'קו שמאל' שהוא הקבלה לעצמו, שהיא דרך השכל שמסכים רק אם הוא מבין, רק אם הוא מקבל איזו תועלת מזה. ואילו מרדכי שישב בשער המלך, טען שרק הדרך שלו היא הפתח והשער להכנס למלך – דרך האמונה, שהיא מ'קו ימין', ו'הגיד להם אשר הוא יהודי' – שזו דרך היהודי - דרך האמונה, והיא הממליכה את הקב"ה ואת צדיקיו בעולם.

'ואהבת לרעך כמוך'

מעובד ע"פ שיחות של הרב יובל הכהן אשרוב

'הטוב שלי תלוי בטוב של אחרים'

הר' אשלג אומר, שבכדי שהחברה תהיה מאושרת, כל אחד צריך להגיע להבנה שהטוב שלו תלוי בזה שיהיה טוב לאחרים, אם לא יהיה טוב לאחרים, גם לו בסופו של דבר, לא יהיה טוב. החשיבה הרווחת היא: מה אכפת לי אם לשכן יש משכורת או אין משכורת, יש לו אוכל או אין לו אוכל, אני אדאג לעצמי שלי יהיה טוב, אני אעבוד, ארוויח כסף, ואקנה לעצמי כל מה שאני צריך ורוצה. זו השקפה מעוותת. כי כסף לא בהכרח שווה טוב, וגם אוטו לא בהכרח שווה טוב, טוב זה אור ה'. אם יש כסף ואין בו ברכה, זה לא שווה כלום. גם אם יש את כל הרכוש שבעולם, אם אין הארה שלמה מהקב"ה – אין ברכה באותו הדבר. והארה שלמה לא שורה על בעל מום. מי שמפריד את עצמו מהזולת, שונא את הזולת, יש לו צרות עין כלפיו, מקנא בו, מרכל עליו – הוא בעל מום. לכן הצדיקים יודעים שעיקר שלימות העבודה שלהם תלויה באהבת ישראל, בזה מגיעים לשלימות ואפשר להתקרב ולגלות את יחוד ה' עלינו.

הרב אומר, שכשרואים יהודי צריך לחשוב: אה, הנה עוד צלם אלקים. יכול להיות שהצלם אלקים הזה עדיין לא הגיע לתכלית שלו, הוא עכשיו קצת סוטה מהדרך, אבל זה עדיין צלם אלקים, הוא חי, הוא נושם. אהבה, ראית הטוב בזולת, זו הדרך הטובה ביותר להשפיע על אחרים מבחינה רוחנית, לא על ידי הטפת מוסר.

יש אנשים שמסתובבים בעולם שלושים ארבעים שנה, ואף פעם לא קבלו אהבה אמיתית. יש להם חסרון כזה גדול, שבשביל לרפא אותו צריך מהפך שלם. צריך לדעת שאם אנשים כאלה נכשלים זה כי אין להם מספיק אהבה, אין להם מספיק חסדים שיבנו את הקומה הרוחנית שלהם.

אהבה זה חומר הבניין. גם ילדים בנויים על אהבה, לא על צעצועים, לא על פלסטיקים, לא על ויטאמינים, על אהבה. אהבה פשוטה. זה זורם מהלב, ומי שמונע את זה מזולתו מונע ממנו את הדבר החשוב ביותר.

כל אחד מאיתנו הוא צינור להעביר אהבה וכל מיני שפע לעולם. אם אנחנו חוסמים את האהבה הזאת לילדים, לבן זוג, למי שלא יהיה, אנחנו מיבשים אותו, וזה חוזר אלינו בסופו של דבר. וככה החברה הולכת ומדרדרת, מחוסר אהבה. היום חסר המון המון אהבה, אנשים בוכים וצועקים לאהבה, אנשים חולי בדידות, מיובשים - אין אהבה בעולם. בשביל שתהיה אהבה צריך לראות את הכללות, לראות שהחלק שלו נמצא אצלי, אם אני חוסם את זה, זה לא בעיה שלו. וזה עובד גם הפוך, כלומר, איפוא החלקים שלי נמצאים? אצל כל כלל ישראל, כמו שכולם נמצאים אצלי ואני צריך לתת לכולם את מה שיש אצלי כי זה חלק שלהם, זה מגיע להם, ככה החלקים שלי ממי הם ניזונים? מכל כלל ישראל. כך שהפרט לא יכול להתעלות, והחברה לא יכולה להתעלות, אם כל אחד שומר את הכח שלו לעצמו ולא משתף אותו עם הזולת. אם אתה חוסם את עצמך מה אתה נעשה? אתה הופך להיות איזו חוליה קטנה ומסכנה, בודדת, שהחיים שלה מוגבלים כמו אמבה ממש. זה לראות ראייה צרה מאוד של העולם, לראות רק את עצמי - את החיים שלי, הפרנסה שלי, הבית שלי, הצרכים והרצונות שלי... זה הכי צר שיכול להיות, זה נקרא קליפה, קליפת הרצון לקבל.

אחד השליחים של חב"ד, הר' ויינברג, טס פעם באיזו שליחות ובדרך אחד המנועים של המטוס נשרף. הם היו צריכים לנחות נחיתה אונס בדקר - אפריקה. מה היה עושה בן - אדם מהשורה במצב כזה? הרבה היו אומרים "אוף, מה אני עושה פה יומיים עם כל הכושים האלה?! אין פה אף יהודי, אף אחד, חכו, החברת תעופה הזאת הם עוד ישלמו לי פיצויים..." ואת היומיים שבידו היה מבלה בתלונות או במרכזי קניות ובילויים. זה בן אדם שרואה רק את עצמו, זה צר.

הר' ויינברג מה הוא עשה? תוך כמה שעות הוא חיפש וגילה שם יהודי, הוא חיפש מה הוא יכול לעשות בשבילו, במה הוא יכול להועיל לו, הוא שמע ממנו שהוא היהודי היחיד שם, תוך יום הוא חידש לו שיש שם עוד עשר

משפחות יהודיות, תוך יומיים הוא יצר שם קהילה יהודית, פשוט חיבר בין כולם. אותה קהילה קיבלה לפני פסח מצות והגדות מהרבי מלובאוויטש, וכתוצאה מכך החליטו לחגוג כולם את הסדר ביחד. גם אותו בחור הבטיח לר' וינברג שלא יתחתן שם עם אחת הצעירות הגויות ותוך חצי שנה הר' וינברג קיבל הזמנה לחתונה שלו שהתקיימה כדת משה וישראל. זה רחב, זה להוציא את כוחות הנפש והנשמה למרחבים, לתת להם להתבטא, להשפיע. להתכלל כולם בערבות הדדית אחד, אחד עוזר לשני, אחד בשביל השני. אפשר לבנות עולם ככה. כשכל אחד רואה רק את עצמו, רק את האינטרס של עצמו והיכן השני מפריע לו להשיג את האינטרס הזה מה אפשר לבנות ככה? איזה מין חיים אלו?

השפעה

כתוב שכל נשמה שיורדת לעולם הקב"ה שולח איתה את המזונות שלה. כמו שהוא שולח לציפור ולפיל שביעה, כך גם לבני-אדם. ר' עקיבא אומר שהסיבה, שחלק מהאנשים עניים וחלקם עשירים, היא כדי שיוכלו לתת אלו לאלו ולזכות אלו את אלו בנתינה. אלא שכל זה מוסתר מהבריות והעשירים נמצאים בדמיון שממונם הוא שלהם. באה התורה ואמרת להם - זה לא שלכם, זה שייך לעניים וזה רק בפיקדון אצלכם. למה? כדי לנסות אתכם. אם יבואו אליכם עניים ויבקשו צדקה ואתם תחשבו - "אוף, לך תעבוד כבה, מה אתה בא לבקש ממני" אז התורה אומרת לכם - לא את שלכם הוא מבקש, את שלו הוא מבקש. החלק שלו נמצא אצלכם ואתם צריכים לעמוד בנסיון של לתת לו את זה.

אין לנו יותר כסף ממה שאנחנו צריכים בשביל שנקנה בזה מרצדס במקום סוברו, אלא מה שיש לנו זה בשביל לתת לעני את החלק שלו. לו יש נסיון של עניות ולנו יש נסיון של עשירות. וחז"ל אומרים לנו שהנסיון של העשירות יותר קשה. לא שיותר קשה להיות עשיר מלהיות עני, אלא קשה יותר לעמוד בנסיון של להיות עשיר ולזכור שהכסף זה לא שלך ולא בשבילך, מאשר להיות עני ולא להתריס כלפי מעלה. העשיר צריך מאד להזהר מה הוא עושה עם הכסף שלו, לאן הוא מזרים אותו. כסף זה כח, כסף זה אור

מהקב"ה. לצערינו, הכסף הפך להיות התאוה הכי גדולה של העולם הזה, ויש אנשים שמשתמשים בו למטרות שליליות. כסף זה שפע מהקב"ה, לכן יש עניין לכבד עשירים, כי החלק שלהם יותר גדול, יש להם כלים יותר גדולים. יחד עם זה יש להם נסיון יותר גדול ואחריות יותר גדולה לדעת מה לעשות עם אותו שפע, לתת אותו למי שזה שייך לו, לדעת שהם כלולים מאחריים. תשעה חלקים שיש בנו עודפים שייכים לאחריים, זה העניין של ההתכללות, כל עוד שאדם לא מגיע להתכללות הזאת עדיין הוא בעל מום, עדיין הוא חסר ולא יכול לקרב לקדש.

בס"ד

מתנות לאביונים

"כל אדם אפילו עני שבישראל המקבל צדקה, חייב לתן לכל הפחות שתי מתנות לשני עניים, דהינו מתנה אחת לכל אחד, דכתיב, ומתנות לאביונים, משמע לשני עניים. ואין מדקדקים במעות פורים, אלא כל הפושט יד לטול נותנים לו.

מוטב להרבות במתנות לאביונים מלהרבות בסעודתו ובמשלוח מנות לרעים, כי אין שמחה גדולה ומפארת לפני הקדוש ברוך הוא אלא לשמח לב עניים ויתומים ואלמנות. והמשמח לב האמללים האלו, דומה לשכינה" (קיצור שו"ע סי' קמ"ב)

אוספת 'מתנות לאביונים' על מנת לחלק לנזקקים:

נעמי אשרוב 052-7655171

הכרת הטוב

סמינרים של הרב שיינברגר שליט"א

סעודת משתה פורים
עם כבוד
הרב מרדכי שיינברגר

ביום שושן פורים
יום רביעי טו' אדר (11.03)
בעיר העתיקה ירושלים

לפרטים נוספים: 052-7655115

חוויה לא רגילה